

gjaldt og Faren var paa Færde, vilde ogsaa overfor disse Banker hele Rigsdagen have været enig om at vedtage en Lov herom, hvis den var bleven forelagt.“ „I Tillid hertil“ — hedder det videre — „skete Forelæggelsen ikke straks den Gang, fordi man med Rette mente, at Fremsættelsen af et saadant Forslag yderligere vilde øge Uroen og Spændingen. Og saavel Vilh. Lassen, der jo døde 6. April, som følgende Finansministre maatte gaa ud fra, at naar Rigsdagen var saa villig til at gøre det nødvendige, da Uvejret var over vore Hoveder, saa vilde den ikke overfor den anden Part — Bankerne — svigte de Forudsætninger, som Vilh. Lassen gik ud fra, og som han, efter hvad der var gaaget forud, var saa fuldt ud berettiget til at bygge paa. At Rigsdagen nu, da Faren er ovre, skulde slyde sit Ansvar fra sig, vilde vi finde meget mærkeligt, og maa derfor anbefale, at Staten tager sin Part i Henhold til Lovforslagets Bestemmelser.“

Et Flertal i Udvalget — bestaaende af Venstre-Reform-Partiets Repræsentanter: J. C. Christensen, Effersøe, Carl Hansen [Præstø A. 5. V.], Ingvard Jensen, N. P. Jensen, Anders Nielsen [Hjørring A. 2. V.] og Pinstrup samt de 3 socialdemokratiske Medlemmer — stillede 3 Ændringsforslag til Lovforslaget: 1) at Fredericia Sparekasse ligestilles overfor Fredericia Bank med Løgstør Bank overfor Nibe Bank, 2) at Statens Garanti-Forpligtelse nu sættes til 8 Millioner som Maksimum og 3) at den sidste Del af Lovforslaget (»II«) udgaar. Indenfor det nævnte Flertal have dog de 3 socialdemokratiske Medlemmer en særlig Motivering af, at de gaa med til Lovforslaget. De

„lægge Hovedvægten paa, at Bankkomiteen hurtigst muligt ophæves, og at Statskassens Tab ved den paatagne Garanti begrænses til det mindst mulige Beløb. Disse Medlemmer billige ingenlunde, at afdøde Finansminister Vilh. Lassen og hans Efterfølgere ikke paa et langt tidligere Tidspunkt henvendte sig til Rigsdagen om Bankgarantiens Udvidelse, og anse heller ikke den Optræden, Statsmagtens Repræsentanter i og overfor Bankkomiteen have udvist, for tilfredsstillende. Men som Forholdene have udviklet sig, og som Situationen nu foreligger, tør disse tre Medlemmer ikke paatage sig Ansvaret for, at en Overenskomst med Bankerne om en Afvikling af Statens Garantiforpligtelser forhindres. Jo længere de nuværende Tilstande vare, desto større bliver sandsynligvis Statens Tab, og desto mere lider dansk Forretningsliv under disse Tilstande.“ „Derfor deltog disse Medlemmer i Indstillingen om at